

„ברם ייתכן שתוכל — כאפשרות — להשתמש בהן להגנה עצמית.“
לא רציתי להמשיך בנושא זה. בשיחתי עם הגנרל בופר, ולחגיגה רחוק יותר ממה שאמר.

נספח עולמית בכור בדימונה

בה שאמר היווה, לאמיתו של דבר, אישור לאשר ידעתי כבר, מתוך מעקב רצוף אחר נסיונותיה של ישראל להשיג פצצה גרעינית.

נסיונות אלו החלו בשנת 1957, בעקבות מלחמת סואץ המפורסמת, כאשר נאלצה ישראל — נוכח הורם המהפכני הערבי הסוחף, נוכח האוליטימטוס הרוסי ה' מפורסם משנת 1956 ונוכח הלחץ האמריקאי, שנבע מכל זאת — לסגת מסיני, לאחר כישלון ההתקפה הבריטית-צרפתית על פורט סעיד.

באותה עת הייתה ישראל שרוייה במצב של רוג' וצרפת יצאה נפגעת, עקב כישלון ההתקפה. אולם בעוד שבריטניה השותפה השלישית, נסוגה לאחר ההתקפה ונתנה את עצמה ביחס לקשר סואץ — הרי שאר צדדי הקשר, ישראל וצרפת, המשיכו לצעוד, במשך שנים, בדרך של תחזית וסכנה.

באותה עת הייתה ישראל בחיקה של צרפת. או אולי הייתה צרפת בחיקה של ישראל. כך או כך, התוצאה הייתה שצרפת העניקה לישראל כור גרעיני חמוסל להפיק כמות מספקת של פלוטוניום — החומר הדרוש לפיצוץ גרעיני.

הכור ניבנה מאחורי מסך כבד של סודיות, בדימו-נה, ליד באר-שבע.

לאחר חמש שנים, ב-1962 בערך, החל כור זה למשוך תשומת-לב רבה אפילו בארה"ב.

בסוף שנות ה-60 היו התמהלות, שהתעוררו סביב הכור בדימונה, בבחינת נספח עולמית. לעיתים, ב' פקודות רבה, נטלה ישראל עצמה חלק, בסתר, ביצירת חשדות לגבי מה שמתנהל בדימונה!

קדאפי מעוניין לקנות

פצצה גרעינית

אפשר לזרז לסכם את האסטרטגיה הישראלית בענין זה כדלקמן:

1. ישראל ניסתה — בוודאות — להשיג פצצה גרעינית.

2. לאיש לא היו ספקות בדבר יכולתה של ישראל לייצר פצצה כזו. אבל השאלה, שסביבה התעוררו התחזיות, הייתה:

האם נתקבלה החלטה מדינית לייצר פצצה גרעינית — או שהחלטת כזו נדחתה?

3. ישראל רצתה שתעריכים יחדשו כי יש לה פצצה גרעינית. ברם, היא לא רצתה שהם ידעו זאת בוודאות. חשד כזה עשוי להוות, לדעת ישראל — גורם מרתיע, ואילו ידיעה ודאית עלולה לשמש להם, לדעתה, כגורם ממריץ.

4. ישראל לא ניסתה את הפצצה הגרעינית שלה — בהנחה שהיא יצרה אותה — משום שניתן להעריך את התקינות שלה, ולוא באופן יחסי, באמצעות מחשב. יתרה מזו: בהנחה, ששיעור התקינות של הפצצה הוא 50%,

אנו להדגיש, בחטף, את הגורמים הבאים:

● לישראל הוכח כי הפער התרבותי בינה לבין הערבים. הוא קטן יותר מכפי שחשבה בעבר. הוברר לה, כי הערבים קלטו את אמצעי המלחמה האלקטרוניים מהר יותר מכפי שציפתה.

● הוכח כי לערבים יש, בנשק הנפט, אמצעי ללחון על ארה"ב ועל מדינות מפותחות אחרות. היכולות לסייע לישראל בנשק, ואם בפעם זו בא השימוש בנשק הנפט בעקבות ההחלטה האמריקאית לסייע לישראל ולפצות אותה על אבדותיה, הרי בפעם הבאה עלול הוא לקדם להחלטה כזו, וזו למנוע קבלתה, או לפחות להגביל אותה!

● הוכח כי אבדות המלחמה המודרנית, המתנהלת בכלי הנשק החדישים, הן נוראות. שכן בשבועיים של המלחמה היו אבדות כל הצדדים בציד: 2500 טנקים ו-600 מטוסים.

הסיבה לכך הייתה נעוצה בפיתוח טילי נ"ט. ונ"מ. ופירוש הדבר — זוהי עובדה שאנו חייבים לעכל אותה — כי חלומות חזונית להיות בעלת ערך.

פירוש הדבר כי הצד שיש לו יותר טנקים ומטוסים — יכול להמשיך במלחמה זמן רב יותר. ובסופו של דבר יהיה קרוב יותר ממצד השני בחזונית מהלך המלחמה ושלטה בתוצאותיה.

זאת ועוד: הכמות אין פרושה ציוד בלבד. המדובר לא רק בטנק ובמטוס, כי אם — מלבד הציוד — גם בצוותי הטנקים ובצוותי המטוסים. באוויר ועל הקרקע. המסקנה מכל זה: המסיביות של הגורם האנושי הערבי — יחד עם נכונותו של האדם הערבי לקלוט את הטכנולוגיה של התקופה — יהיו גורם בתחרות, ש' ישראל אינה יכולה לעמוד בה.

ואם כן, אז מה?

אם כן, האם לא קיימת אפשרות, כי יבוא שלב במאבק, בו תישען ישראל — מרצונה, או עקב חששותיה — על הרתעה גרעינית?

זינוק טכנולוגי, שישראל חושבת כי הערבים אינם

במקרה כזה, ההוצאות על פצצה גרעינית יקרות בהרבה מעוצמת ההרס הממשי שלה. והרי המלחמה, בכל הנסיבות, היא אקט כלכלי.

● השימוש בפצצה גרעינית נגד עיר ערבית לא יהווה את סוף הסיכסוך הערבי-ישראלי. הוא יתא תחילתו של שלב חדש בסיכסוך — שסופו לא יוכל להיות אלא בקיצה של ישראל עצמה.

אם בישראל יש עיר אחת או שתיים, אם בישראל יש מרכז תעשייתי אחד או שנים — הרי בעולם הערבי יש ערים ומרכזים רבים.

● לעולם הערבי יש אפשרויות ומשאבים, יש לו מרחב ועומק, המאפשרים לו — ולוא גם לאחר שנים — להשיב על המלחמה. לאור שיטתה המצומצם של ישראל, הרי מהלומה אחת יכולה להיות ניצחת.

● השגת פצצה גרעינית ע"י הערבים — במקרה שיעמדו בפני סכנה גרעינית — לא תאריך עד שתתפתח יכולתם הטכנולוגית לייצר אותה. הערבים יכולים, נוכח סכנה גרעינית ברורה מצד ישראל, להשיג את מה שהם רוצים במדה"מ. ואם ברה"מ תסרב, עשויה סין להסכים. וגם אם תסרב סין, הרי הפצצה הגרעינית לא תהיה, אחרי הכל, שמורה ומאגנת מכל הישג יד.

פצצה גרעינית לערבים!

ני מסיק שתי מסקנות:

● הפעלת הפצצה הגרעינית הישראלית מותנית בנסיבות של טירוף או באדם מטורף:

נסיבות בהן תחוש ישראל שהיא נתונה לאיום ושהיא מוכנה אפילו להתאבד לפני מותה.

או שאדם מטורף יקפץ למרכו ההחלטה בישראל — אדם המסוגל לראות רק רגע מסוים, הממלא את כל חושי בצבע אדום. בישראל ישנם אנשים רבים מסוג זה. ביניהם, למשל, הגנרל אריאל שרון!

אין ביכולתה של האומה הערבית להיות תוך דאגה מפני נסיבות של טירוף או אדם מטורף.

● הפצצה הגרעינית הישראלית, בכל הנסיבות אותן סקרנו, עלולות להסוך לנשק בסיסי בפעולת גיפוף, או בפעולות סחטנות תחת איום. וזאת לשם השגת ויתורים ערבים — שלא יושגו בלעדיו.

אין ביכולתה של האומה הערבית, אשר שברה את מחסום האשלייה ואת מחסום הפחד באפוס החצייה — להרשות לעצמה להיות מטרה לגיפוף או לסחטנות. ולוא גם נוכח הסכנה הגרעינית.

אני מתקרב לסיום מאמר זה כדי לומר, בשקט מירבי ובשיקול-דעת:

אם נמצאת בידי ישראל פצצה גרעינית, או אם קיים בידה פוטנציאל לפצצה גרעינית — נחוץ שגם בידי הערבים תהיה פצצה גרעינית, או פוטנציאל לפצצה גרעינית.

ההיגיון בכך הוא, שההרתעה היא האסטרטגיה ה' יחידה בעלת ההשפעה של דורנו.

פירוש הדבר, שקיום סוג זה של נשק אצל שני הצדדים במאבק — הוא הערובה היחידה לאי-הפעלתו של נשק זה במאבק!

חשתי לדבר על גישא זה, כדי שיסתפח אל נושא ועידת הפיסגה הערבית הצפויה באלג'יר.

עשיתי זאת עקב כמה שיקולים:

● לערבים יש, ברגעים אלה, מניעים למחשבה רצינית אודות גורם מרתיע ערבי אפקטיבי.

איש לא יאשים אותם עכשיו — לאחר הלך של מיל-

גרעינית נורבית

ומת אקטובר — אם הם ירגישו, שצעת הבא של ישראל בהסלמת המאבק יהיה: גיפוף בנשק הסחטנות הגרעינית.

● התחלטה בעניין זה גדולה מעל ומעבר לאחריותה של כל מדינה ערבית ויחידה, גם ביצועה דורש יותר מאפשרויותיה של מדינה ערבית ויחידה.

● האומה הערבית — בעזרת העומק האסטרטגי שברשותה — יכולה לבנות את מיתקני כושר ההרתעה שלה הרחק מאיום כלשהו, שהיה מסוגל להרוס את נסיונותיה על הקרקע עוד בטרם השילוח.

● מאמץ ערבי מאוחד ואינטנסיבי הוא היחיד ש' יבטיח את צימצום פרק הזמן הדרוש לייצור אמצעי-ההרתעה הערבי. הדבר יעמיד את האומה הערבית בעמדת-כוח נגד נסיון סחטנות לא רק מצד ישראל, כי אם גם מכל מקור שהיא. הדבר ייתן לאומה הערבית את אחד מסממני כוחות-העל בדורנו.

● לא קיים פחד — ולכן לא קיימת סכנה — שישראל תדע, וידע, העולם, כי אנו נכונים לסלף בסולם ההסלמה עד סופו. אדרבא: תפחד ותסכנה ייווצרו, אולי, אם ישראל או העולם ידמו בליבם כי איננו ערים לצעד הבא בסולם. וכי אם צעד זה יעמוד בפנינו, ביום מן הימים — לא תהיה הברירה היחידה בפנינו כניעה ל' סחטנות, רק משום שהופעתנו ע"י דבר שאיננו יכולים לעמוד בו!

יתרה מזו: אולי נזכור, שכלל הותב בניהול כל המאבקים בהיסטוריה של תקופה זאת, של התקופה של' פניה, ושל התקופה שאחריה — היה ויישאר כלל אחד:

ש'המילה "הפתח" תישמט מכל המילונים שלנו. ש' (המשך בעמוד 26)

הסייגים העולמיים והמקומיים הקיימים נגד השימוש מצד ישראל בנשיקה הגרעינית הם כדלקמן:

● השימוש בפצצה גרעינית בתקופה זו, על מאזניה ומידותיה, היא החלטה שאינה יכולה להתקבל ע"י הגיון כלשהו. זוהי החלטה, הנובעת מטירוף גמור.

● השימוש בפצצה גרעינית בנורית הלחמה אינו יעיל — כפי שחושבים — לגבי כוחות אשר בנו את עמדותיהם כראוי, אלא אם מדובר בנקודת האפס כלומר: במקודק ההתסוצצות עצמה. אשר למעגל שמסביב למוקד, הרי חסכנה הצטייה לו הינה מועטה.

הסייגים העולמיים והמקומיים הקיימים נגד השימוש מצד ישראל בנשיקה הגרעינית הם כדלקמן:

● השימוש בפצצה גרעינית בתקופה זו, על מאזניה ומידותיה, היא החלטה שאינה יכולה להתקבל ע"י הגיון כלשהו. זוהי החלטה, הנובעת מטירוף גמור.

● השימוש בפצצה גרעינית בנורית הלחמה אינו יעיל — כפי שחושבים — לגבי כוחות אשר בנו את עמדותיהם כראוי, אלא אם מדובר בנקודת האפס כלומר: במקודק ההתסוצצות עצמה. אשר למעגל שמסביב למוקד, הרי חסכנה הצטייה לו הינה מועטה.

הסייגים העולמיים והמקומיים הקיימים נגד השימוש מצד ישראל בנשיקה הגרעינית הם כדלקמן:

● השימוש בפצצה גרעינית בתקופה זו, על מאזניה ומידותיה, היא החלטה שאינה יכולה להתקבל ע"י הגיון כלשהו. זוהי החלטה, הנובעת מטירוף גמור.

הסייגים העולמיים והמקומיים הקיימים נגד השימוש מצד ישראל בנשיקה הגרעינית הם כדלקמן:

● השימוש בפצצה גרעינית בתקופה זו, על מאזניה ומידותיה, היא החלטה שאינה יכולה להתקבל ע"י הגיון כלשהו. זוהי החלטה, הנובעת מטירוף גמור.